

Продг

Це був особливий вечір. Вечір, коли Софі Делапуант зрозуміла, якою владою наділені годинники.

Будучи ще геть малою, не вище верстака, за яким працював її батько, вона дозволила собі попідглядати за роботою чарівника.

Ефект забороненого плоду давав про себе знати: у вухах дівчинки гуло як ніколи. З червоними щоками, із серцем, що билось в ритмі маятників, Софі розглядала згорблену спину батька, підсвічену ореолом жовтого сяйва. Саме таким вона його й запам'ятала: ніс занурений у шестерні, вуса вигинаються під мелодію перезапуску годинника, сорочка натягнута на сутулій поставі.

Софі знала про його роботу, проте ніколи не ставала її свідком. За ці кілька хвилин вона зрозуміла, яке надважке завдання стоїть перед Ткачем Часу. Одухотворення було ритуалом урочистим, могутнім і складним.

Вивищуючись над маятником, Віктор Делапуант орудував стрілкою. Стрілкою, завдання якої —

бити час, перемагати час. Покритий арабесками об'єкт послугував для того, щоб кілька крапельок крові потрапили на золоті шестерні годинника. Ані стогін, ані гримаса болю не порушили зосередженості годинникаря.

У ніздрі його доньки проник дивний запах, який дістався навіть рота. Софі він був знайомий, проте того вечора, завмерши за декілька кроків від батька, вона провідчувала його як ніколи раніше.

Віктор узявся завзято запускати годинник за допомогою ключа. Як і батько, Софі робила це безліч разів. Таке враження, що проти майстра постала вся сила світу. Його зап'ясток повільно повертав ключ під шепітливий супровід псалму, незрозумілого для дівчинки.

Чи потрібно було їй підійти ближче, щоб зуміти схопити уламки цього заклинання, яке запечатало крихітну частинку її тата до годинникового механізму?

Софі враз запитала себе, чи це боляче — розлучатися з часточкою своєї душі. Побачене було для неї посвятою. Незважаючи на юний вік, дівчинка знала, що колись за тим столом опиниться вона сама. Такою була доля всіх її предків, про що безліч разів розповідав тато.

Але вона мусила визнати: її лякала ідея такого майбутнього. Доля була прописаною лінією часу без відхилень і недоліків. Софі рухалася шляхом,

накресленим часом, і не могла від нього втекти. Він наставав, вона була готовою.

Однак коли Софі спостерігала за тим, як її батько тче час, вона запитувала себе, чи є можливість йому протистояти так, як це робив годинникар. Вибратися з нього. Дівчинка сподівалася, що як тільки вона стане Ткалею Часу, їй удасться перехитрити останнього. Бо ж зрештою не він обгорне її своєю золотою ниткою, а вона матиме його в себе між пальців.

Коли Віктор Деллапуант промовив останнє слово заклинання, сором'язливий блиск осяяв його обличчя. Мить по тому пролунав голос — такий глухий, що Софі здалося, ніби то стіни ожили. Від подиву вона здригнулася й подалася назад, від чого заскрипів паркет.

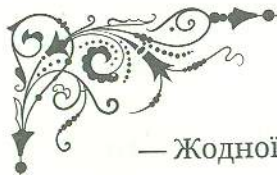
Годинникар підвів голову. Його біноккулярні лупи робили його схожим на химерне створіння.

— Ти вже давно мала би бути в ліжку, монстрику, — сказав він без докору.

Софі вийшла з тіні. Її світле волосся закошлатилося, заплуталося від грубої постелі ліжка, з якого вона втекла. Пригнічений погляд ретельно підібраний і блискуче виконаний. Грати очима перед татом — уміння, набуте під час її численних витівок.

— Мене зозулі розбудили, — пояснила вона.

Годинникар пригледівся до неї, й усмішка поширшала на його обличчі.

— Жодної поваги до тих, хто спить, — засміявся він.

Віктор схопив доньку на руки й посадив на коліна. Потім узяв годинник і поставив його на чотири ніжки.

— Софі, дозволь представити тобі Тінтамарра. Тінтамарре, я представляю тобі Софі, мою дочку.

— *Радий знайомству, мадмуазель Софі,* — грубим голосом відповів об'єкт.

Софі відчувала слова годинника всім еством, так само, як це було з Еглантиною, їхнім домашнім годинником. Насправді йшлося навіть не про звук, а про внутрішню мелодію. Ментальну вібрацію. Так хрономови розуміли горанім.

— Лоскотно, — засміялася Софі й уткнулася носом у шию батька.

— О так, у цього голосові зв'язки набагато потужніші, ніж в Еглантини. Але побачиш: з часом ти звикнеш до ефекту, який справляють голоси горанім.

— Одного дня я теж зможу одухотворювати?

Віктор поцілував доньку в чоло. Навчити її цього було його обов'язком, щоб продовжити рід Ткачів Часу з родини Делапуантів.

— Одного дня я тебе навчу, Софі.

Одного дня.

---

12 років ЩО ТОМУ

Розділ 1

Озброївшись маленькими викрутками й товстими біноклярними лупами, Софі Деллапуант була схожа на богомола. Годинникарка схилилася над непокірним годинником, механізм якого хитався, тремтів та звивався, і роздратовано пхикнула.

— Мелоді, припини сіпатися, — пробурмотіла вона.

— *У мене все свербить!*

Бідолашний годинник з відкритими шестернями був надзвичайно чутливим.

— Це вже втретє за місяць. Чесно, тобі доведеться навчитися керувати своїми емоціями.

Поломка не була серйозною. Ця гораніма настільки вразлива, що найменша емоція викликала в ній хвилювання, від якого вона врешті-решт показувала хибний час.

Коли Софі затягнула останній гвинт, пружинка розкрутилася з пронизливим скигленням. Годинникарка швидко відсмикнула пальці, інакше не дорахувалася б одного.

